

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 2CoCsp/22/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8325201928
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 03. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mariana Muránska
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2026:8325201928.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Mariany Muránskej a sudcov JUDr. Evy Šofrankovej a JUDr. Martina Barana v spore žalobkyne: I. I., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom Y. XXX, XXX XX Y., právne zastúpená: JUDr. Igor Šafranko, advokát so sídlom Sovietskych hrdinov 163/66, 089 01 Svidník, proti žalovanému: Home Credit Slovakia, a.s., so sídlom Krajinská 2954/32, 921 01 Piešťany, IČO: 36 234 176, právne zastúpený: Advokátska kancelária GOLIAŠOVÁ GABRIELA s. r. o., so sídlom 1. mája 173/11, 911 01 Trenčín, IČO: 47 234 679, o primerané finančné zadostučinenie, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Humenné č.k. 21Csp/49/2025-62 zo dňa 19. septembra 2025, takto jednohlasne

rozhodol:

Potvrďuje rozsudok.

Priznáva žalobkyni vo vzťahu k žalovanému náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Humenné (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol tak, že:

„I. Žalovaná je povinná zaplatiť žalobkyni sumu 800 eur, a to v lehote do 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku.

II. Žalobkyni súd priznáva voči žalovanej nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu, pričom o výške bude rozhodnuté samostatným uznesením vyššieho súdneho úradníka po právoplatnosti tohto rozsudku.“

2. Rozhodnutie právne posúdil ustanovením § 3 odsek 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „Zákon o ochrane spotrebiteľa“).

3. Vychádzal zo zistenia, že v základnom konaní Okresný súd Humenné rozsudkom sp. zn. 6Csp/41/2024 zo dňa 31.10.2024 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 7CoCsp/4/2025 zo dňa 10.06.2025, ktoré nadobudli právoplatnosť 02.07.2025, rozhodol o neprijateľnosti zmluvných podmienok. Žalobkyňa si predmetnou žalobou v zmysle § 3 odsek 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa uplatnila nárok na zaplatenie primeraného finančného zadostučinenia za porušenie jej spotrebiteľských práv konštatovaných v základnom konaní. V danej právnej veci mal súd prvej inštancie jednoznačne za preukázané, že v základnom konaní boli štyri zmluvné podmienky vyhlásené za neprijateľné, ktoré boli spôsobilé privodiť nerovnováhu v právnom postavení strán konania v neprospech žalobkyne ako spotrebiteľa - dlžníka. Pokiaľ ide o námietku žalovaného ohľadom toho, že žalobkyni nevznikla žiadna ujma, ktorú nepreukázala, táto nie je právne významná. Ujma v

zmysle ustanovenia § 3 odsek 5 posledná veta Zákona o ochrane spotrebiteľa nie je kvalifikačným znakom pre priznanie primeraného finančného zadosťučinenia. Pre priznanie primeraného finančného zadosťučinenia je teda podstatné to, že k porušeniu práva žalobcu došlo. Za daného stavu s ohľadom na porušenie práv žalobkyne zo strany žalovaného je nárok žalobkyne na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia dôvodný aj vzhľadom na intenzitu zásahu do práv spotrebiteľa. V tejto súvislosti uviedol, že v prípade primeraného finančného zadosťučinenia ide o nárok, ktorý podlieha voľnej úvahe súdu, ktorá však musí byť podložená konkrétnymi skutkovými okolnosťami, je potrebné vychádzať z povinnosti žalobkyne tvrdiť a preukázať rozhodujúce skutočnosti, ktoré ju viedli k uplatneniu primeraného finančného zadosťučinenia práve v požadovanej výške. Žalobkyňa však nárok na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia odôvodnila svojou úspešnosťou v konaní o vydanie bezdôvodného obohatenia a tým, že si uplatnila satisfakciu za porušenie jej práva ako spotrebiteľa, ktoré bola nútená brániť. V súvislosti s výškou primeraného finančného zadosťučinenia je dôkazná povinnosť a povinnosť tvrdenia na strane spotrebiteľa. Výška nároku musí byť objektívne preukázaná. Súd prvej inštancie pri určení výšky uplatneného nároku zohľadnil aj uplatňovanú výšku (800 eur) a počet neprijateľných zmluvných podmienok (4 podmienky). V danom prípade mal súd prvej inštancie za to, že 200 eur za každú neprijateľnú zmluvnú podmienku, ktorú žalovaná použila v spotrebiteľskej zmluve, je primerané. Súd prvej inštancie teda priznal žalobkyňi 800 eur s poukazom na všetky okolnosti. Túto sumu považuje súd za primeranú výšku finančného zadosťučinenia.

4. Proti rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný. Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok v celom rozsahu zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Predpokladom toho, aby súd mohol priznať primerané finančné zadosťučinenie je, že spotrebiteľove práva a povinnosti sú porušené a sám vyvíja iniciatívu ako túto situáciu odvrátiť a zabezpečiť si súdnym rozhodnutím ochranu. Spotrebiteľove práva a povinnosti však úverovou zmluvou uzatvorenou so žalovaným neboli žiadnym spôsobom poškodené, spotrebiteľ žiadne poškodenie práv neprezentoval. Ďalšou podmienkou, ktorú je potrebné v zmysle zákonného ustanovenia § 3 odsek 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa splniť je porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Nestačí len samotné porušenie zákona č. 250/2007 Z.z., ale súčasne aj porušenie práv alebo povinností ustanovených inými predpismi. Žalobkyňa vo svojej žalobe neuviedla, akým spôsobom mal žalovaný práva alebo povinnosti žalobcu ako spotrebiteľa poškodiť. Obmedzila sa len na konštatovanie, že uzatvorená úverová zmluva nemá náležitosti podľa § 9 odsek 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, čo však nemožno považovať za porušenie práv a povinností, ktoré by mali za následok poškodenie spotrebiteľa, nakoľko pre spotrebiteľa z toho vyplynula len výhoda, že poskytnutý úver je pre neho bezúročný a bez poplatkov. Žalobkyňi preto žiadna ujma reálne nevznikla. Naopak ujmu to predstavovalo pre žalovaného, lebo prišiel o zisk, ktorý mal pri uzatvorení zmluvy dojednaný. Pokiaľ ide o neprijateľné zmluvné podmienky, všetky boli už opakovane predtým niekoľkokrát vyhlásené za neprijateľné a neboli voči žalobkyňi nikdy aplikované. Ak by na základe takejto skutočnosti malo byť spotrebiteľovi priznané ešte aj primerané finančné zadosťučinenie, zastávame názor, že výklad právnej normy § 3 odsek 5 zákona č. 250/2007 Z.z. nie je správne aplikovaný. Pokiaľ aj súd v predchádzajúcom rozsudku vyhodnotil úverovú zmluvu za bezúročnú a bez poplatkov, žalobkyňi mohla potenciálne vzniknúť len ujma za zaplatené úroky (na ktoré sa však pri podpise úverovej zmluvy žalobkyňa slobodne a vážne zaviazala). Táto „ujma“ mu už bola nahradená plnením na základe rozsudku v konaní vedenom pod sp.zn. 6Csp/41/2024, vrátane úhrady úrokov z omeškania. Iná ujma žalobkyňi nevznikla, v ju žalobe neuviedla, ani inak nešpecifikovala. Je preto nedôvodné a neadekvátne zamieňať inštitút bezdôvodného obohatenia s inštitútom primeraného finančného zadosťučinenia. Pri priznaní ešte aj ďalšieho umelo navýšeného primeraného finančného zadosťučinenia by sa z poskytovania úverov stala príjmová činnosť pre spotrebiteľov, ktorým by sa ešte aj platilo za poskytnutie úveru. Je potrebné poukázať na to, že účelom a zmyslom ustanovenia § 3 odsek 5 zákona o ochrane spotrebiteľa je odškodniť spotrebiteľa za diskomfort, ktorý nastal z dôvodu, že spotrebiteľ sa rozhodol uplatniť ochranu proti porušeniu práv a povinností zo strany dodávateľa na súde a v tomto konaní bol úspešný. Nepostačuje však, že dodávateľ porušil svoje povinnosti. Primerané finančné zadosťučinenie nemôže ani v zmysle vyššie citovaných rozhodnutí slúžiť neprimeranému finančnému obohacovaniu sa spotrebiteľov. V princípe by to znamenalo, že za jedno nedodržanie náležitostí úverovej zmluvy by bol žalovaný postihnutý dvakrát - rozhodnutím o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úverovej zmluvy a priznaním primeraného finančného zadosťučinenia, čo je v rozpore so zásadou ne bis in idem. Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia nemôže slúžiť na finančné obohatenie sa žalobkyne resp. na kompenzáciu jej majetkovej škody. V konaní je nevyhnutným skúmať aj hľadisko primeranosti uplatneného nároku. Žalobkyňa doposiaľ žiadnym spôsobom nepreukázala, v čom pocitoval porušenie svojich práv, aké to malo pre

ňu dôsledky, v čom vidí odôvodnenosť požadovanej výšky primeraného finančného zadosťučinenia v hodnote 800 eur a podobne, ktoré sú nevyhnutné na priznanie žalovanej sumy.

5. K odvolaniu žalovaného podala vyjadrenie žalobkyňa. Navrhla, aby odvolací súd napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil. Nesúhlasí s tvrdeniami žalovaného uvedenými v odvolaní, pričom jeho jednotlivé argumenty iba preukazujú opodstatnenosť žaloby, pretože žalovaný si nepriznáva pochybenie a porušenie spotrebiteľských noriem a mojich práv, čo len odôvodňuje opodstatnenosť podanej žaloby s poukazom na jednotlivé ciele inštitútu primeraného finančného zadosťučinenia. Napokon súdu je z jeho rozhodovacej činnosti dozaista známe, že žalovaný dlhodobo a vo veľkom rozsahu porušuje spotrebiteľské práva na finančnom trhu. Aj v súčasnosti napriek početným rozsudkom vydaných proti žalovanému, tento neustále používa nekalé obchodné praktiky a finančne sa snaží na úkor spotrebiteľov obohacovať. V konaní žalobkyňa dostatočne, určito a zrozumiteľne poukázala nielen na dôvodnosť základu nároku na PFZ, ale aj čo do súdom priznanej výšky. Vzhľadom na priebeh či už tzv. základného konania, ako aj štádium tohto konania o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia, poukazuje najmä na postoj žalovaného, množstvo a intenzitu porušení spotrebiteľských noriem. V súdnom konaní sa musela zaktivizovať, vyhľadať advokáta a vec s ním prejednať, pričom advokát musel podať relevantnú žalobu a podania. Práve zo strany žalovaného sa jedná o mimoriadne závažné porušenie spotrebiteľských práv a povinností. Porušenie zo strany žalovaného malo bezpochyby aj majetkový charakter.

6. K vyjadreniu žalobkyne podal vyjadrenie žalovaný. Poukázal na skutočnosť, že úverová zmluva je z roku 2017. Ani judikatúra súdov ohľadne náležitostí úverových zmlúv nebola taká rozsiahla ako v dnešnej dobe a súdy vyhodnocovali náležitosti úverových zmlúv uzatvorených so žalovaným ako korektné a v súlade so zákonným znením. Žalovaný vždy a vo vlastnom záujme (v záujme eliminácie súdnych sporov a tiež bezproblémového splácania poskytnutých úverov) flexibilne reaguje na požiadavky súdov a všetky vytýkané nedostatky aktívne a obratom do svojich zmluvných vzťahov implementuje. Ak by aj v danom prípade mal vedomosť o akýchkoľvek nedostatkoch tej-ktorej zmluvy, nápravu by bezodkladne realizoval. V prejednávanom prípade teda jednoznačne absentuje preukázanie úmyslu žalovaného bezdôvodne sa obohatiť. Žalovaný v rámci predmetu podnikania poskytol žalobkyňi úver, za ktorý požadoval na základe úverovej zmluvy od žalobkyne zaplatiť úroky. Aký by malo zmysel, aby žalovaný úmyselne nedodrжал všetky zákonné náležitosti, za ktoré by bol následne sankcionovaný výlučne on sám a nie žalobkyňa ako klient. Vyplatením okresným súdom priznanej výšky primeraného finančného zadosťučinenia, by prišlo k nedôvodnému a nepreukázanému obohateniu sa žalobkyne, čo určite nemá oporu v obsahu, cieľoch a úmysle zákonodarca platne prijatých noriem. Žalovaný má za to, že už rozhodnutie o povinnosti uhradiť bezdôvodné obohatenie (pôvodné konanie) má dostatočný sankčný charakter v zmysle individuálnej a generálnej prevencie, nakoľko žalovaného sankcionoval vo viacerých smeroch (bližšie špecifikované vo vyjadrení žalobcu zo dňa 22.08.2025).

7. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 34 C.s.p. zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok, ďalej len „C.s.p.“), vzhľadom na včas podané odvolanie, preskúmal napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ustanovenia § 379 a nasl. C.s.p., bez nariadenia pojednávania (§ 385 C.s.p. a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

8. Z obsahu spisu vyplýva, že medzi žalovaným ako veriteľom a žalobkyňou ako dlžníkom bola dňa 09.08.2017 uzatvorená Zmluva o spotrebiteľskom úvere - bezúčelový úver a revolvingový úver č. XXXXXXXXXXXX (ďalej len „Zmluva o úvere“). Dňa 07.06.2024 bola zo strany žalobkyne podaná žaloba o určenie, že úver poskytnutý na základe Zmluvy o úvere je bezúročný a bez poplatkov. Zároveň žiadala o vydanie bezdôvodného obohatenia a o určenie neprijateľnosti zmluvných podmienok (ďalej len „základné konanie“). Okresný súd Humenné rozsudkom sp. zn. 6Csp/41/2024-103 zo dňa 31.10.2024 určil, že úver zo Zmluvy o úvere je bezúročný a bez poplatkov. Zároveň uložil žalovanému povinnosť vydať žalobkyňi bezdôvodné obohatenie vo výške 1.449,32 eura s príslušenstvom. Rozhodol o neprijateľnosti štyroch zmluvných podmienok. O odvolaní žalovaného voči výroku o vyhlásení úveru za bezúročný a bez poplatkov a voči výroku o uložení povinnosti vydať bezdôvodné obohatenie rozhodol Krajský súd v Prešove ako súd odvolací rozsudkom sp. zn. 7CoCsp/4/2025-144 zo dňa 10.06.2025 tak, že rozsudok v napadnutej časti potvrdil.

9. Podľa ustanovenia § 3 odsek 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa, proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len „kolektívne záujmy spotrebiteľov“). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

10. Žalovaný v podanom odvolaní v prvom rade namietol nesplnenie podmienok (uvedených v § 3 odsek 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa) predpokladaných pre priznanie nároku na primerané finančné zadosťučinenie. Namietal, že predpokladom toho, aby súd mohol priznať primerané finančné zadosťučinenie je, že spotrebiteľove práva a povinnosti sú porušené a sám vyvíja iniciatívu ako túto situáciu odvrátiť a zabezpečiť si súdnym rozhodnutím ochranu, pričom podľa jeho názoru spotrebiteľove práva a povinnosti však úverovou zmluvou uzatvorenou so žalovaným neboli žiadnym spôsobom poškodené. Taktiež namietal, že žalobkyňa vo svojej žalobe neuviedla, akým spôsobom mal žalovaný práva alebo povinnosti žalobcu ako spotrebiteľa poškodiť.

11. Odvolací súd uvádza, že základným predpokladom úspešného uplatnenia primeraného finančného zadosťučinenia je porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom. Pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle ustanovenia § 3 odsek 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa treba rozumieť, že súd judikuje v prospech spotrebiteľa konkrétny nárok z porušenia práva alebo povinnosti, napr. nárok zo zodpovednosti za škodu, z bezdôvodného obohatenia, alebo vo výroku rozsudku určí neprijateľnosť konkrétne vymedzenej zmluvnej podmienky používanej v spotrebiteľskej zmluve (porovnaj rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/389/2015). Pokiaľ žalobkyňa tvrdí, že došlo k porušeniu spotrebiteľského práva, a preto si uplatňuje finančné zadosťučinenie, v prípade úspechu jej toto bude priznané (za preukázania všetkých rozhodujúcich podmienok) a v prípade nepreukázania tvrdeného porušenia, teda neúspechu spotrebiteľa, musí byť zákonite aj tento nárok zamietnutý. V prejednávanom prípade žalobkyňa úspešne uplatnila porušenie svojich práv pred súdom voči žalovanému a to určením úveru poskytnutého na základe Zmluvy o úvere za bezúročný a bez poplatkov, úspešným uplatnením práva na vydanie bezdôvodného obohatenia a vyslovením neprijateľnosti štyroch zmluvných podmienok (v konaní vedenom na Okresnom súde Humenné pod sp. zn. 6Csp/41/2024 v spojení s konaním na Krajskom súde v Prešove pod sp. zn. 7CoCsp/04/2025).

12. Žalobkyňa v žalobe jasne poukázala na rozsudky vydané v základnom konaní, ktoré k podanej žalobe v tomto súdnom konaní pripojila. Uviedla, že porušenie jej spotrebiteľských práv bola nútená brániť v danom základnom konaní.

13. Z pripojených rozsudkov vydaných v základnom konaní vyplýva, že konajúci súd vyhodnotil poskytnutý úver ako bezúročný a bez poplatkov z dôvodu, že žalovaný porušil povinnosti veriteľa vyplývajúce z § 11 odsek 2 zákona č. 129/2010 Z.z., teda nekonal pri poskytovaní úveru s odbornou starostlivosťou v zmysle § 7 odsek 1 zákona č. 129/2010 Z.z.. V dôsledku hrubého porušenia vyššie uvedenej povinnosti, žalovanému vznikol nárok na zaplatenie istiny úveru vo výške 4.500 eur, pričom žalovaným prijaté plnenie nad rámec tejto istiny predstavovalo plnenie bez právneho dôvodu. Preto konajúci súd v základnom konaní rozhodol aj o povinnosti žalovaného uhradiť žalobkyni čiastku 1.449,32 eur titulom bezdôvodného obohatenia. V základnom konaní taktiež konajúci súd vyhlásil 4 zmluvné podmienky nachádzajúce sa v Zmluve o úvere za neprijateľné, a to z dôvodov uvedených v § 53 a nasl. Občianskeho zákonníka.

14. Z vyššie uvedených záverov prijatých v základnom konaní (iniciovanom žalobkyňou) tak jednoznačne vyplývajú konkrétne nároky žalobkyne vyplývajúce z porušenia jej spotrebiteľských práv ako aj vyplývajúce z porušenia povinností žalovaného ako dodávateľa.

15. Za nedôvodné považuje odvolací súd aj tvrdenie žalovaného, že zmluvné podmienky, ktoré boli v základnom konaní vyhlásené za neprijateľné, neboli voči žalobkyni nikdy aplikované. V základnom konaní boli vyhlásené za neprijateľné bez ohľadu na to, či boli voči žalobkyni ako spotrebiteľke

uplatňované alebo nie. Bez ohľadu na pripomienku žalovaného, že v čase uzatvárania Zmluvy o úvere nebola judikatúra súdov ohľadne náležitostí úverových zmlúv taká rozsiahla ako v dnešnej dobe, konajúci súd v základnom konaní posudzoval Zmluvu o úvere v zmysle príslušných právnych predpisov, účinných v čase uzatvorenia zmluvy. Uvedené tvrdenie žalovaného preto považuje odvolací súd pre prejednávanú vec za irelevantné.

16. Rovnako irelevantné je aj tvrdenie žalovaného o neexistencii reálnej ujmy na strane žalobkyne, nakoľko táto nie je kvalifikačným predpokladom pre priznanie primeraného finančného zadosťučinenia v zmysle ustanovenia § 3 odsek 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa. Ako už odvolací súd uviedol, žalobkyňa si v základnom konaní úspešne uplatnila porušenie svojich práv (resp. porušenie povinností žalovaného) voči žalovanému a teda má právo na primerané finančné zadosťučinenie voči žalovanému, ako osobe zodpovednej za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej Zákomom o ochrane spotrebiteľa a osobitnými predpismi (Občiansky zákonník a zákon č. 129/2010 Z.z.).

17. Za nedôvodnú považuje odvolací súd aj námietku žalovaného spočívajúcu v porušení zásady ne bis in idem. Predmetom tohto súdneho konania je rozhodovanie o nároku žalobkyne na primerané finančné zadosťučinenie. Ide o osobitné súdne konanie, v ktorom súd posudzuje, či sú splnené podmienky uvedené v ustanovení § 3 odsek 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa. Predmetom základného konania bolo určenie úveru poskytnutého na základe Zmluvy o úvere za bezúročný a bez poplatkov (v zmysle zákona č. 129/2010 Z.z.), uplatnenie práva na vydanie bezdôvodného obohatenia (v zmysle Občianskeho zákonníka) a vyslovenie neprijateľnosti zmluvných podmienok (v zmysle Občianskeho zákonníka, Civilného sporového poriadku a Zákona o ochrane spotrebiteľa). Bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru, teda strata práva veriteľa na zaplatenie úrokov a poplatkov z úveru predstavovalo dôsledok toho, že žalovaný ako dodávateľ porušil svoje zákonné povinnosti v zmysle zákona č. 129/2010 Z.z.. Nárok žalobkyne na primerané finančné zadosťučinenie predstavuje zákonný nárok spotrebiteľa, ktorý na súde úspešne uplatnil porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej Zákomom o ochrane spotrebiteľa a osobitnými predpismi. Zmyslom primeraného finančného zadosťučinenia pre spotrebiteľa je predovšetkým sankcionovať dodávateľa za porušenie právnych predpisov a zároveň odradiť ho od opakovania takéhoto konania v budúcnosti. Inštitút primeraného zadosťučinenia možno v jednoduchosti formulovať ako nástroj na odstránenie ujmy imateriálneho charakteru, pričom uplatnením tohto nároku nemožno obchádzať a ani nahrádzať ostatné zákonné spôsoby vedúce k odstráneniu materiálnej ujmy. Náprava nemajetkovej ujmy nesleduje cieľ poskytnúť poškodenému náhradu peňažného ekvivalentu, ani obnovu pôvodného stavu (ujmu v osobnej sfére postihnutého totiž pre jej povahu nemožno ani obnoviť, ani v peniazoch presne ohodnotiť a vyčísliť), ale iba jej určité spravodlivé zmiernenie (tzv. zadosťučinenie, satisfakciu) (k tomu pozri LAZAR, J. a kol. Základy občianskeho hmotného práva. 2. vydanie, 2. zväzok. Bratislava : Iura Edition, 2004, s. 557). Jedná sa o diametrálne odlišný nárok, posudzovaný podľa odlišných právnych predpisov ako aj na základe iných skutkových okolností než tomu bolo v základnom konaní.

18. Z hľadiska výšky priznávaného primeraného finančného zadosťučinenia musí odôvodnenie priznanej výšky byť presvedčivé, lebo výška primeraného finančného zadosťučinenia podľa Zákona o ochrane spotrebiteľa spočíva na voľnej úvahe súdu, ktorá nemôže byť svojvoľná. Pri stanovení výšky treba vychádzať zo závažnosti porušenia práv, povinností, z okolností tak na strane žalobcu ako aj žalovaného, okolností, za ktorých došlo k porušeniu práv, povinností. Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia nemôže slúžiť na finančné obohatenie sa žalobcu, resp. na kompenzáciu jeho majetkovej škody, ale v danom prípade musí zostať na úrovni a vo funkcii účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany. Kritériom kvantifikácie nároku by mali byť podľa odvolacieho súdu najmä okolnosti, za ktorých k porušeniu došlo, ich dosah na sféru individuálnych preferencií spotrebiteľa, ako aj závažnosť porušenia práv spotrebiteľa. Konkrétna výška priznaného finančného zadosťučinenia musí zohľadňovať skutkové okolnosti danej veci a spĺňať požiadavku primeranosti (pozri tiež uznesenie Najvyššieho súdu SR z 30. júna 2022, sp. zn. 7 Cdo 92/2021).

19. Z odôvodnenia súdnych rozhodnutí vydaných v základnom konaní vyplýva, že žalovaný ako dodávateľ hrubo porušil povinnosti vyplývajúce z § 11 odsek 2 zákona č. 129/2010 Z.z., teda nekonal pri poskytovaní úveru s odbornou starostlivosťou v zmysle § 7 odsek 1 zákona č. 129/2010 Z.z.. Z uvedeného dôvodu konajúci súd vyhlásil poskytnutý úver za bezúročný a bez poplatkov. Nakoľko sa žalovaný bezdôvodne obohatil, teda prijal zo strany žalobkyne plnenie bez právneho dôvodu, súd v základnom konaní rozhodol aj o povinnosti žalovaného uhradiť žalobkyni čiastku 1.449,32 eura titulom

bezodôvodného obohatenia. V základnom konaní tiež konajúci súd dospel k záveru o potrebe vyhlásenia štyroch zmluvných podmienok za neprijateľné.

20. Vzhľadom vyššie uvedenú na závažnosť porušenia práv žalobkyne ako spotrebiteľa a závažnosť porušenia povinnosti žalovaného ako dodávateľa má odvolací súd zato, že priznaná suma primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 800 eur je primeraná. Uvedená suma nepredstavuje finančné obohatenie sa žalobkyne, ale vzhľadom na závažnosť skutkových okolností predstavuje účinný a odradzujúci prostriedok ochrany spotrebiteľa.

21. Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa ustanovenia § 387 odsek 1 a 2 C.s.p. potvrdil. Správnemu rozhodnutiu vo veci samej zodpovedá aj rozhodnutie súdu prvej inštancie v súvisiacom výroku o nároku na náhradu trov konania.

22. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa ustanovenia § 396 odsek 1 C.s.p. v spojení s § 255 odsek 1 C.s.p.. V odvolacom konaní bola úspešná žalobkyňa, ktorej vznikol nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči neúspešnému žalovanému v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (podľa ustanovenia § 262 odsek 2 C.s.p.).

23. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 odsek 1 C.s.p.).

Dovolateľ má právo zvoliť si advokáta a možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 odsek 2 C.s.p.).

Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva (§ 125 odsek 2 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 odsek 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 odsek 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).